

ko ganjem mahnil z roko) . . . Khuen je prestrašen zaklical: „Veličanstvo, za božjo voljo . . .“ A Cesar je mirno odgovoril: „Sedaj ni čas za sentimentalnosti — je že tako! Jaz sem celo zadevo dobro premislil. Meni ne preostaja drugega in Vi morate s tem brezpogojno računati. Rezolucija mora izginiti iz sveta in sicer prav hitro, drugače je prepozno“ . . .

Khuen je potem seveda takoj ustregel cesarjevi želji. Izdalo se je tudi posebno pismo na ogrski narod. Prvič je sprožena misel: kaj bo, kaj bo, ako naš tako vroče ljubljeni cesar zapusti habsburški tron? Ta prizor je na vsak način velepomemben in je napravil tudi v vsej javnosti velikanski vtis!

Sredstvo
za varčenje
so praktične
MAGGIJEVE
kocke

à 5 h

za $\frac{1}{4}$ litra
najokusnejše goveje juhe.

Ime **MAGGI** jamči za skrbno
pripravo in izvrstno kakovost. 391

Nesramnosti dra. Verstovška.

C. k. profesor na nemški gimnaziji v Mariboru, državni in deželni poslanec dr. Verstovšek je pravi vzor pobalinskega politika. Mož se gotovo ne spominja rad svoje ne prelepe preteklosti; saj ve vendar vsak človek, da je dr. Verstovšek prodal svoje nekdanj tako vroče liberalno srce za čisti dobiček, ki ga vživa danes kot klerikalni voditelj. To svojo umazano preteklost hoče zdaj prikriti s pobalinskim kričanjem, psovanjem in obrekovanjem. V svojem prvaško-klerikalnem pogumu izrabja pri temu poslančevu imuniteto, kakor storijo to v splošnem le najbolj korumpirani in propadli poslanci naše itak v vsakem oziru nizke zbornice. Resni ljudje so se že trudili, da bi Verstovška dobrih manir priučili, ali — zamanj. Zato se mu bode moralo pošteno ušesa naviti, da bode njegove pobalinske hujskarije konec.

Cela zadeva z dr. Verstovškom stoji tako-le:

Zločini v čenstohovskem samostanu.

(Nadaljevanje in konec).

Piotrkov, 6. marca.

Že dokončno dokazilno postopanje je bilo na željo zagovornika Rudnickega zopet v ponedeljek otvorjen, da se dopolnijo nekatere izpovedbe. Nato je včeraj govoril državni pravdnik.

O zapuščini p. Bonaventure

je izpovedala sestra umrlega, Ana Kulamovičovna, da je zahtevala zapuščino od prijorja p. Reimanna, toda zastonj.

Priča Szymanski, slaščičar v Čenstohovu, je to potrdil in izpovedal, da je v imenu Ane Kulamovičovne potem sam zahteval, naj mu prijor izroči denar in drugo zapuščino p. Bonaventure, toda tudi popolnoma brezuspešno. Prijor mu je rekel: „Dobro, dobro, Karlček“ — toda dal mu ni ničesar.

Ta čedni in značajni poslanec imel je dne 3. decembra 1910 in dne 7. decembra 1911 v zbornici govore, v katerih je poštene davkoplačevalce in nemške uradnike na nesramni način opsoval. Obenem je sprožil celo vrsto neresnic, obrekovanj, zavijanj in sumničenj. Takrat mu nikdo ni odgovarjal, kajti vsakdo ne mara dotakniti takega človeka, ki menja svoje politično prepričanje kakor srajco. To je njegovega govora ga je sicer v zbornici predsednik k redu poklical in Verstovšek je tudi ta klic k redu glede psovka sprejel. S tem je torej v javni zbornici sam priznal, da je napačno nastopal. Vkljub temu pa izdal je ta značajnejše svoje govore v posebni knjižici, da bi nezavedne svoje klerikalne backe hujskal in begal. Ali ni to vrhunec politične podlosti?

Nemški napredni poslanec Marckhl je vsled tega tudi nastopil. Izdal je „odprto pismo“, ki smo ga tudi v „Štajercu“ objavili. V tem pismu očital je nemški poslanec dr. Verstovšku „neresnice“, „zavijanja“, „sumničenja“ i. t. d. Pečatil je torej dra. Verstovška v javnosti za lažnika in zahteval, da ga ta toži. Ako bi bil Verstovšek pošten človek in ako bi bil prepričan o resnici svojih trditev, moral bi poslanca Marckhla tožiti. Tako bi se bilo pred sodnijo dokazalo, kje je resnica in pravica. Ali tega poštenega koraka dr. Verstovšek seveda ni storil. Molčal je raje 3 tedne dolgo. Potem pa je zopet na podlagi imunitete poslanca iz novega v zbornici psoval, lagal in obrekoval. Dokazati ni mogel resnico svojih trditev, zato je raje naprej lagal. . .

Poslanec Marckhl je bil vsled tega prisiljen, da v javni seji zbornice dokaže vso lažnjivost tega slovensko-klerikalnega voditelja. Storil je to v daljšem govoru, kateremu naj posnamemo le sledeče važnejše točke:

„Popravljam dejansko, da sem v položaju, dokazati svoje proti Verstovšku naperjene trditve pred sodnijo. Dr. Verstovšek trdi, da sem zato izven tve avanziral, ker sem l. 1895 nekega sedanjega poslanca obsodil (grè se za nekega soc. dem. poslanca, ki ga je Marckhl svoj čas kot sodnik zaradi krive prisega obsodil!) To je največja neresnica, kar jih more biti. Jaz sem avanziral šele pozneje in popolnoma v redu. Verstovšek trdi, da jaz mlade uradnike narodno korumpiram. Vsi uradniki obeh narodnosti mi lahko pričajo, da nisem nikdar ne ustmeno ne pisмено na nobenega uradnika glede rabe jezika vplival. Neresnično je, da % davkarskih uradnikov na spodnjem Štajerskem ne zna slovensko in da nemški „Volksrat“ nemške uradnike nastavlja ter plačuje. Ali ni to velikansko sumničenje in žaljenje? Dr. Verstovšek je trdil, da pravni praktikant Scheffengerger ne zna slovensko. Res pa je, da je napravil izkušnjo v slovensčini z odliko in da zna celo češko. Verstovšek trdi, da brez ozira nato, ali zna obtoženec nemško ali ne, predsednik in državni pravnik nemško obravnavata in da se v kazenskih zadevah le nemške sodbe izdajajo. To je neresnično, kar se vsakdo lahko sam prepriča. Nadalje trdi Verstovšek, da je v Rogatcu nemški sodnik neko slovensko družbo izzival, ker je slovensko govo-

Zdravniško mnenje.

Dr. Gurbski je v imenu svojih dveh tovarišev izjavil, da je bil umorjeni Vaclav Macoch napaden v spanju.

Macochova izjava.

Nato se je oglasil p. Damas Macoch, da bi rad še nekaj povedal sodišču. Govoril je tako tiho, da ga je moral predsednik poklicati na stopnice tribune. Za Macochom so stali štirje stražniki. Macoch je nato izjavil:

„Divan sem prinesel v celico s pomočjo Zaloge. Ta je vložil vanjo truplo in jaz sem mu pri tem pomagal. Ko je bilo vse gotovo in truplo zavito, je poklical Zalog drugega samostanskega hlapca Blasikieviča in oba sta odnesla divan van. Blasikievič je vprašal, kaj je v divanu, da je tako težak, toda izvedel ni ničesar o truplu. In še par besed hočem izpregovoriti o Heleni Macochovi. Pripeljal sem se z njo v Varšavo ter ji povedal, da je njen mož odšel v

Amriko. Ko je to slišala, je omedlela. Ko zopet zavedla, je jokala ter me pošiljala za njo, da bi poiskal Vaclava. Šele tedaj sem ji pokazal resnico. Toda ona mi ni verjela. Ko sem ji tega tem prepričal, je hotela iti na policijo, da je naznani. Jokaje sem jo prosil, naj tega ne dela, na kar je zahtevala, naj se sam naznani. Tega ni dosegla, sem ji grozil z revolucijo. Dajal sem ji denar, toda ona ga ni sprejela. Helena ni nikdar sama od mene zahtevala denarja. Dajal sem ji vse dobrovoljno. . .

„Tako je nemški pošteni poslanec lažljivo hujskarijo tega Verstovška, katerega celo lastni slovenski sobratje breznačajno obraz mečejo.“

Dr. Verstovšek je zdaj zvestost navadni strahopetni lažnik in sli-
tudi za poštene Slovence — obsojeni.

Telegrami.

Lepa naša zmaga.

Hoče, 3. aprila 1912. Danes so se volivci v Bohovi. Prvaški nasprotniki niso peli vse moči, da bi to napredno občino prišli v roke dobili. Vsi farski hujskači so namreč in gonja je bila velika. A vse zamanj. Poveljem boju so naši vrli somišljenci vendar na celi črti zmagalaško izidu volitev prinesli bodemo prihodnjim najnežje poročilo. Za danes čestitamo vreden prednim Bohovčanom prav iz srca! Dokle dojdejo tako zvesti in trdni možje v Bohovi, še časa ne bode zmagala klerikalna zvrst zahrbtost. Op. ur.)

Položaj na Ogrskem.

Budimpešta, 2. aprila. Na Ogrskem postaja politični položaj vedno resnejši. Črta je va potrepeljivost je prekipevanje in zato bode bržkone cesar prestolonaslednika Franca Ferdinand kot svojega namestnika za Budimpešto poslal. Govori se tudi, da se

Izjava p. Olesinskega.

Tudi p. Olesinski je hotel podati izjavo, v kateri je rekel: „Macoch je meni, da me je videl prihajati iz samostana blagajne. To je popolnoma naravno. Vsak je mogel videti, vsaj sem bil takrat zakrpan mi je ta posel poveril prijor. Toda nihče Macoch me ni videl, da bi kradel.“

Na to je ob splošnem razburjenju